

РЕШЕНИЕ

№ 4273

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 13.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **100** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 29, ал.5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 325 от 06.01.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 10563 от 30.12.2010 г. по описа на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), наричана за краткост Комисията, подадена от А. Д. Д., ЕГН [ЕГН], жив. [населено място], [улица], представляван от адв. Я. А. от САК с адрес [населено място], [улица] срещу Решение № 175 от 14.12.2010 г. на Комисията, с което е установена и обявена неговата принадлежност към органите по чл. 1 от Закона лица, а именно, че е бил агент на Държавна сигурност, управление III – III – I.

В жалбата се излагат съображение за незаконосъобразност на обжалваното решение на Комисията, твърди се, че А. Д. никога и по никакъв повод не е давал съгласието си да “оказва негласна помощ или да извършва каквато и да е дейност като секретен сътрудник – агент” на разузнавателните служби на БНА. Моли да се отмени оспореното решение като името му бъде заличено от обявения списък. В хода на съдебното производство редовно призован не се явява, представлява се от процесуалния му представител, който поддържа жалбата, отново моли да се отмени

решението на Комисията. Депозира писмено становище.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА, редовно призован се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата, предлага същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на Комисията да се потвърди. Депозира писмено становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Между страните не се спори, че оспорващият е заемал длъжността извънреден и пълномощник посланик на Р. Б. в К., У. от 01.01.2001 г. до 20.10.2002 г. Това обстоятелство се установява от приложения списък на посланиците, генералните консули и временно управляващите на дипломатическите мисии на страната, за времето от 10 ноември 1989 г. до момента към писмо изх. № ЧР – 17 – 00 – 48 от 01.10.2010 г. на министъра на външните работи.

С Решение № 175 от 14.12.2010 г. на Комисията е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от Закона. В административния акт е посочено, че А. Д. е вербуван от о.р. на Ц. В. И. на 14.02.1978 г. и е регистриран на 24.02.1978 г. Осъществяваното сътрудничество е към ДС, управление III – III – I в качеството на секретен сътрудник – агент с псевдоним “Я.”.

Документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от Закона са регистрационен дневник; картон обр. 4; протокол № 87 /1990 г. с предложение за унищожаване на личното дело IA – 24780 и работно дело I3 – 9706 и е снет от отчет през 1979 г.

С Протокол № 87 от 1990 г. експертна комисия при управление ВКР – ГЩ на МНО е предложила дела от фонд I – а и I – р да бъдат унищожени, тъй като нямат – историческа, справочна и оперативна стойност. На базата на този протокол досието на жалбоподателя е унищожено чрез накъсване (л.18).

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя е допуснато събирането на гласни доказателства – разпит на о.р. Ц. И.. Събирането на такива бе осуетено от наличието на обективна причина здравословното състояние на свидетеля, вместо което е приета по делото нотариална декларация от същия, в която се заявява, че не се познават с А. Д.. От нейното съдържание допълнително се установява, че Ц. И. не е вербувал жалбоподателя като секретен сътрудник на ДС, защото не е имал такова право, а можел само да предлага лица за вербуване, както и че не е поставял задачи на лицето и че не е поставял задачи за изпълнение по линия на ДС на срочно служещи войници.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на А. Д., чрез Български пощи и е връчено на адресата си на 16.12.2010 г., видно от известие за доставяне (л.38). Жалбата е подадена чрез административния орган в 14 –дневния преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, поради което жалбата е допустима и като такава следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 [apis://norm|40649|8|1|/](#) от Закона, обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към органите по ал. 1 се извършва при условията и по реда предвидени в него. В чл.3, ал.3, т. 23 [apis://norm|40649|8|3|/](#), пр.1 е предвидено, че публични длъжности по смисъла на закона са посланиците. В този смисъл,

оспорващият Д., заемал длъжността “извънреден и пълномощен посланик” в К., У. за времето от 01.01.2001 г. – 20.10.2002 г., се явява лице, за което е предвидено, в случай на разкриване на принадлежност към органите по чл. 1<apis://norm|40649|8|1|/>, това обстоятелство да бъде обявено по предвидения от Закона ред от Комисията.

Административното производство по установяване и обявяване на определена категория лица за принадлежали към органите по чл.1<apis://norm|40649|8|1|/> от Закона и решението на Комисията, с което завършва това производство имат регистрационен характер. Те не създават нито права, нито задължения за лицата, за които има данни, че са сътрудничели на посочените органи. Комисията осъществява своите правомощия, чрез издаване на решения, в които се обявяват имената на определени лица, като целта на закона е да се сведе до знанието на членовете на съвременното гражданско общество на факти, които биха могли да имат нееднозначна морална и обществена оценка. Тези административни актове, установяват и удостоверяват наличието на конкретно обстоятелство - принадлежало ли е лицето, заемащо публична длъжност към съответните държавни служби, посочени в закона.

Съгласно чл. 24<apis://norm|40649|8|24|/> от Закона принадлежност към органите по чл. 1<apis://norm|40649|8|1|/> от същия закон се установява при наличие на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на горепосочените органи. Дейността като агент, за какъвто е обявен оспорващия, е форма на дейност като секретен сътрудник по смисъла на легалната дефиниция на §1, т.4 от ДР<apis://norm|40649|9|1|/> на закона и попада в кръга на дейностите, извършвани от лицата, оказвали негласна помощ на посочените в чл.1<apis://norm|40649|8|1|/> от Закона органи. Това обстоятелство се установява въз основа на изрично и изчерпателно изброените в нормата на чл. 25, ал.1<apis://norm|40649|8|25|/> от Закона документи, като са разграничени различни хипотези според вида дейност. Според приложимата за конкретния случай разпоредба на чл. 25, ал.1, т.3 от закона, установяването на дейност като секретен сътрудник се извършва на базата на следните документи, съдържащи се в информационните фондове: собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител; наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. Граматическото тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че изброяването на тези документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е тях, в случая - регистрационен дневник, карти обр.4 - 2 броя и протокол за унищожаване на архивни материали, е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на закона. Изброените документи са от кръга на посочените в чл. 25, ал.1, т.3<apis://norm|40649|8|25|/> на закона и същите носят информация достатъчно информация, за да може да се направи извода, че оспорващият е бил секретен сътрудник на управление 03-07-02 на ДС. Следва да се отбележи, че в административно производство, провеждано по Закона, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т. е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като изискващите се по чл. 25, ал.1, т.3 от Закона<apis://norm|40649|8|25|/> предпоставки са налице по отношение на проверяваното

лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, което е направено посредством оспореното решение.

По изложените съображения са неоснователни възраженията на жалбоподателя, както и ангажираните доказателства от него, че о.р. Ц. И. не го е вербувал, тъй като представената нотариално заверена декларация представлява частен документ, който не може да обори материалната доказателствена сила на представените официални писмени доказателства.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия не следва да се присъждат разноси.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр.4 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Д. срещу Решение № 175 от 14.12.2010 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: